

BİLİMBAZ

ÖZNUR
ÇOLAKOĞLU
CAM

ÇIZER:
HAZAL
AVCI

EV YAPIMI
SİNEMA TARİFİ

BİLİMBAZ EV YAPIMI SİNEMA TARİFİ

ÖZNUR ÇOLAKOĞLU CAM

Resimleyen: Hazal Avcı

BİLİMBAZI EN KOLAY NASIL TANIRSIN?

Sabahları erken kalkmayı severim. Yüzümü yıkadıktan sonra aynada yüzüme bakmayı da severim. Kendime selam vermeyi de... Yine sabah uyanmış, aynada kendimle konuşuyordum ki annemin kapıdaki görüntüsü ile irkildim. Saçları dağınık, yüzü şişmiş bir halde, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

- Günaydın anne!

- Günaydın oğlum. Kendi kendine mi konuşuyorsun yine?

- Tabii ki! Çünkü her insan kendini sevmeli ve kendisinin farkında olmalı. Ben de kendimi tanımaya çalışıyorum işte.

- Ne olacak senin bu hallerin oğlum? Sabah sabah nereden buluyorsun bu enerjiyi?

- Gözlerimden buluyorum anneciğim, bak pırıl pırıllar. Kaslarımdan da geliyor olabilir bu enerji ama beyin kaslarımdan. Yediklerimin de etkisi olabilir tabii. Neticede bilimsel olarak besinler de bizim enerji kaynağımız.

- Tamam tamam Aziz, başlama yine. Artık banyoyu boşaltır mısın lütfen?

Banyodan çıkarken anneme döndüm:

- Bana kısaca **BİLİMBAZ** da diyebilirsin anneciğim, biliyorsun.

Annem endişe dolu gözlerle arkamdan bakarken ben odamın yolunu tutmuştum bile. Odama doğru giderken kendimi yine çok havalı hissediyordum. İnsanın ne istediğini bilmesi havalı bir şey bence.

Beni tanıyan insanların bana taktığı bir lakap Bilimbaz. Evet kabul ediyorum, insanlara lakap takmak her zaman güzel bir şey değil ama ben bu durumdan memnunum.

Bilimbaz, sihirbaz gibi bir şey. Ancak şaşırtmalı numaraların hepsini illüzyon ile değil, bilimin gücüyle yapan kişi demek. Ben sihir diye bir şeye inanmıyorum zaten. Yaşadığımız şu dünyada bizi şaşırtan ne varsa bilimin gücüyle oluyor. Düşünsene, hangi sihirbaz Edison'un yaktığı lambanın sihrine ulaşabilir?

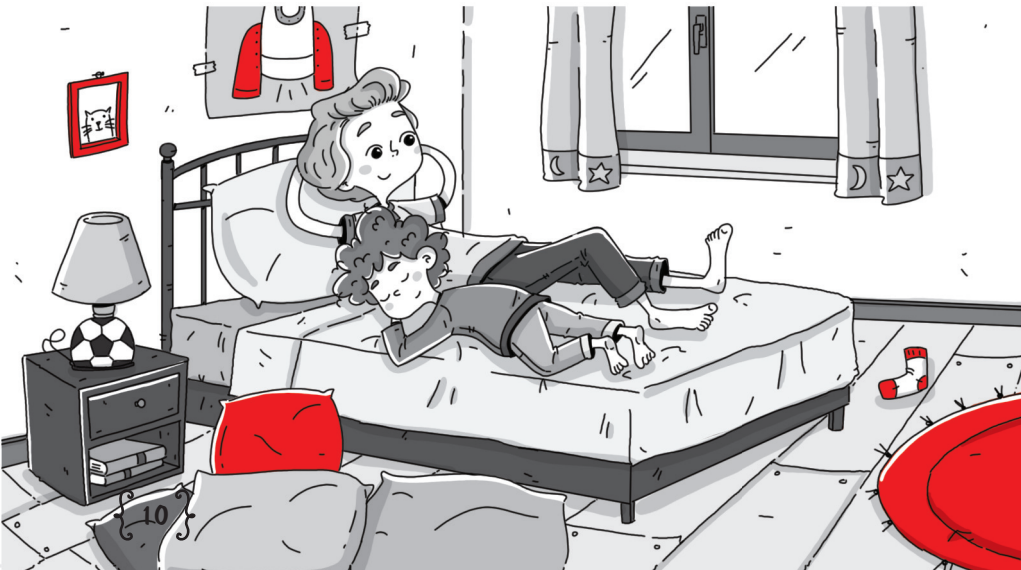
Bu düşüncelerle yatağıma uzandım ve hayalle-
re daldım. Belki gelecekte benim de adımların
harflerle yazacaklardı. **“AZİZ! Namıdiger**

Bilimbaz! İnsanlık ona çok şey borçlu.”

Tam bu düşüncelere dalmıştım ki odamın ka-
pısında kardeşimi gördüm. Hiçbir şey olmamış gibi
geldi ve yanıma yattı. Kardeşim Hayri beş yaşında
ve acayip komik bir çocuk.

- Günaydın Hayri, iyi misin?

Yarı uykulu şekilde sadece başını salladı ve ye-
niden uykuya daldı. Derin ve güzel düşünceleri-
me yeniden dönebilirdim artık ama bu sefer de
kapıda annemi gördüm. Odamın kapısı kapı değil,
sinema perdesi sanki!

- Anne ne oldu?

- Ben banyodayken Hayri geldi kapıya. Herhalde tuvaleti geldi ama uyumuş yine baksana!

Küçük bey galiba seslerden rahatsız olup yataktaki dönmek istedi. Ama dönmeyi başaramadı ve yataktan düştü! Neyse ki yatağım çok yüksek değil de bir şey olmadı. Zaten böyle durumlar için annem önlem olarak yere yastıklar koymuştu. Hayri tam en yüksek sesiyle ağlayacakken annem araya girdi ve o müthiş atasözümüzü söyledi.

- Kendi düşen ağlamaz Hayriciğim!

Hayri, sanki böyle bir söz duymayı bekliyormuş gibi yerden kalktı ve sakince annemin yanına gitti.

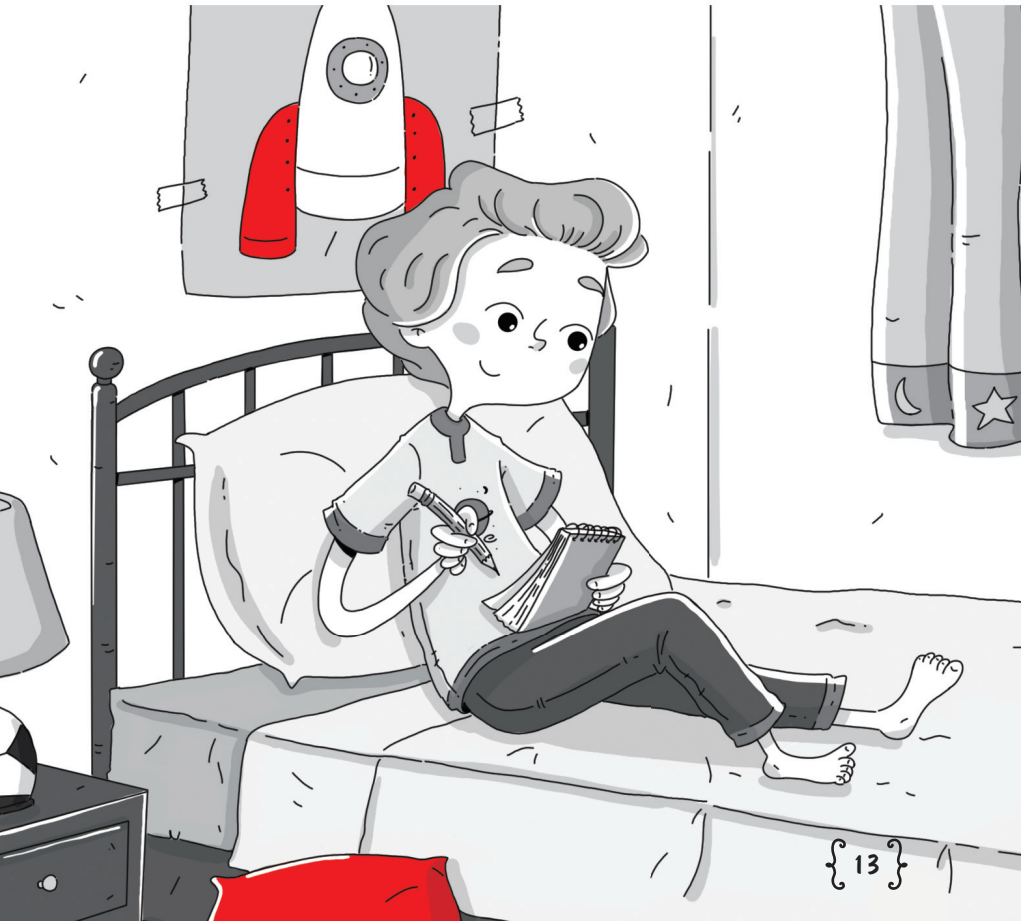
İkisi birlikte tuvaletin yolunu tuttular. Şimdi bu durum atasözünün gücü müydü? Yoksa Hayri'nin yumuşak bir düşüş yapmasını sağlayan, hava yastığı görevi gören yerdeki yastıkların gücü müydü? Bence kesinlikle yastıklarla ilgiliydi durum.

Evet, **"Kendi düşen ağlamaz!"** demiş büyük büyük atalarımız ama bu söz bana acayip geliyor. Neden ağlamasın ki? Canı acımişsa ağlayacaktır elbet. Ağlamak bir zayıflık değil, bizi rahatlatan bir güç aslında. Ben kendim de düşsem, canım yanıyorsa ağlarım arkadaş! Bu sözü Bilimbaz Defteri'min "Araştırılacaklar" bölümüne not almaya karar verdim.

Böyle tuhaf sözler kafamı çok meşgul ediyor. O yüzden bazen yavaş hareket edebiliyorum. Özellikle sabahları okula giderken annem bu halimden dolayı çok strese giriyor. **"Oğlum çabuk olsana biraz! Hadisene yavrum! Servisin gidecek oğlum!"** diye diye bir hal oluyor. Ama ne yapayım... Bütün enerjimi beynimde yoğunlaştırdığım için o an ayakkabılarımı daha yavaş bağlıyor ve montumu da daha yavaş giyiyorum bazen.

Oysa hafta sonları öyle mi? Hafta sonlarını çok seviyorum. Hafta içi beş gün boyunca annemin zilyon kez söylediği "Hadi" ile başlayan cümleleri hafta sonları daha az duyuyorum. Bu bile hafta sonlarını daha çok sevmem için başlı başına bir sebep.

"Zilyon da ne demek?" diye merak ettiysen hemen açıklayayım:

Zilyon, telaffuz dahi edemeyeceğimiz büyük sayılar için kullanılır. Ya da miktar olarak çokluğu tanımlanamayan şeyler için de zilyon denir.

Bunu okuduğum bir dergiden öğrenmiştim. O zamandan beri günlük hayatımda yeri geldikçe kullanıyorum. Çok havalı oluyor. Herkes şaşkın şaşkın bakıyor.

Öğretmenimiz her zaman “Yeni öğrendiğiniz kelimeleri illa cümle içinde kullanmalısınız.” der. Bu kelimeyle bir cümle kurmamı istese, “Arkadaşımın kafasında zilyon tane bit var.” derdim sanırım. Ama arkadaşım buna çok bozulurdu kesin! Üstelik bu pek doğru da sayılmazdı. Eee ne de olsa bir bilimbaza yalan yanlış şeyler söylemek yakışmaz.

SİNEMAYA GİDİYORUZ, OLEY!

Hafta sonlarını sevmemin bir başka nedeni de ailecek birlikte kahvaltı yapmak. Hafta içi evimizdeki herkes bitmeyen bir telaş içinde bir yerlere yetişmeye çalışıyor. Oysa hafta sonları öyle mi? Rahat bir kahvaltının ardından ailecek bir şeyler yapmak çok eğlenceli.

Tabii her zaman ailecek olmasına da gerek yok. Hafta sonları odama çekilip, kitaplarım, dergilerim ve legolarımın arasında kaybolmayı da seviyorum ben. Bu hafta sonu kahvaltıdan sonra annem mutfağı toplarken babam da telefonunda her zamanki gibi çok önemli maillerine ve mesajlarına bakıyordu. Bir anda ortaya bir teklif attı:

– Çocuklar, gösterime güzel bir film girmiş. Üstelik de üç boyutlu. Birlikte sinemaya gidelim mi?

Ben ve kardeşim havalara uçtuk. Annem pek sevinmiş gibi durmuyordu.

– Ev bu haldeyken nasıl sinemaya gideceğiz merak ettim doğrusu, dedi.

– Ne olacak ki? Evi gelince de toplarız, dedim.

Annem gayet kararlı bir şekilde babama bakıyordu. Babam mesajı almış olmalı ki elindeki telefonu kapatıp kenara koydu. Annem evdeki teknolojik aletlere ve marketlerdeki hazır gıdalara karşı savaş açmış durumda! Babam ne zaman bizim ödevlerimizle değil de telefonu ile meşgul olsa, annemi bir öksürük tutuyor ki sormayın gitsin.

Babam, annemin bu çıkışından sonra ortaya kendine göre süper bir teklif attı.

– Hayatım, sen Hayri’yi hazırla ben de mutfağı toplayayım. Sonra hep birlikte çıkalım. Bir de görev dağılımı yapmamız gerek, dedi.

Oysa annem evi toplarken görev dağılımı falan yapmıyor hiç. Babamın yaptığı görev dağılımına göre Hayri, sadece salondaki oyuncakları toplayacaktı. Ben de odamı toptasam yeterdi. Açıkçası en başta bu fikre bayıldım. Neticede odam ne kadar dağınık olabilirdi ki?

Ama sonra odama girince işimin pek de kolay olmadığını anladım. Giysilerimin birçoğu yatağımın üzerindeydi ve bu pek de alışık olmadığım bir durumdu. Okul formalarım, oyuncaklarım, parka çıkarken giydiğim giysiler ise ortalıktaydı. Masamın üstünü anlatmasam daha iyi... Ben de çözüm olarak hızlı bir şekilde etraftaki tüm kıyafetleri kucakladım ve doğruca banyoya götürüp kirli sepetine attım. Gerçi içlerindeki bazı giysiler çok kirli görünmüyordu ama olsun! Dolabın içinde olmadıklarına göre, kirli olabilirlerdi. Neticede hijyen önemli şey!

Ayrıca şu kıyafet işi çok saçma ve yorucu bir iş. Bilimbaz defterime yazdığım yeni icat fikirlerimden biri de geri dönüştürülebilen **“KULLAN VE DÖNÜŞTÜR”** kıyafetler üretmek! Böylece deterjan ve su tüketimi de ortadan kalkar. Hem dünyamız kirlenmez, hem de biz çamaşır yıkama derdiyle bu kadar yorulmayız. Ama bunun için daha çok çalışmam gerek.

Annem, odamın önünden geçerken seslendi:

– Aziz, sen de şu yatağının üzerindeki kıyafetlerden birini giy oğlum. Hepsi ütülendi ama dolaba konmadı henüz.

Yatağın üzerindeki kıyafetler mi? İyi de onlar kirli değil miydi?

-Peki anneciğim,

deyip odamın değil

banyonun yolunu tuttum mecburen.

Kirli sepetindeki tıkış tıkış giysilerimin içinden birkaç parça seçip giydim. Tabii ki tercihim eşofmandan yana oldu. Allah'tan üzerime mont giydim de annem kırıksıklığı ve karışıklığı fark etmeden evden çıkabildik. Yoksa kesinlikle geri dönüp o giysileri ütölemeye kalkışabilirdi.

